

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D. a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci

žalobce: X. X.
sídlem X.
zastoupen JUDr. Pavlínou Fojtíkovou, Ph.D., advokátkou
sídlem Pobočná 1395/1, Praha 4

proti

žalovanému: Hlavní město Praha
sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 3. 2024 č.j. MHMP 514114/2024

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Základ sporu

1. Žalobce se žalobou došlou Městskému soudu v Praze dne 27. 5. 2024 domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí ze dne 12. 3. 2024 č.j. MHMP 514114/2024 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým Magistrát hlavního města Prahy, odbor živnostenský a občanskoprávní, (dále jen „žalovaný“, kterým je obecně nazýván i správní orgán 1. stupně, nemá-li odlišení význam pro kontext odůvodnění) zamítl žalobcovo odvolání proti

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

rozhodnutí Úřadu městské části Praha 10, živnostenského odboru (dále jen „správní orgán 1. stupně“), ze dne 11. 10. 2023 č.j. P10-393805/2023, (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci podle ust. § 58 odst. 1 písm. a) zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „živnostenský zákon“), zrušeno živnostenské oprávnění pro provozování živnosti volné ohlašovací s předmětem podnikání „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“, z důvodu ztráty bezúhonnosti dle § 6 odst. 1 písm. b) živnostenského zákona.

Obsah prvostupňového a napadeného rozhodnutí

3. Obě rozhodnutí stojí na skutečnosti, že žalobce byl pravomocně odsouzen rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2020, č.j. 4 T 42/2016, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 6. 2022, č.j. 2 To 127/2020-28029 (dále též pro zjednodušení společně „odsuzující rozsudek“), za zločin podplacení podle § 332 odst. 1 alinea 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, přičemž tohoto trestného činu se žalobce dopustil v souvislosti s podnikatelskou činností zejména obchodní společnosti PURO-KLIMA, a.s. (dále jen „PURO-KLIMA“). Rozhodnutí vycházejí z odsuzujícího rozsudku, v němž je výslovně uvedeno, že žalobce v souvislosti s tam specifikovanou veřejnou zakázkou slíbil poskytnutí úplatku, tento také zčásti předal, přičemž jednal jako místopředseda představenstva obchodní společnosti PURO-KLIMA, jednal v zájmu a v rámci činnosti této společnosti, tj. předmětný zločin spáchal v souvislosti s podnikatelskou činností této obchodní společnosti. Rozhodnutí se dále zabývají otázkou, zda konkrétní živnost má dostatečně úzký vztah s trestnou činností žalobce. K tomu je v prvostupňovém i v napadeném rozhodnutí zjištěno, že společnost PURO-KLIMA měla dle výpisu z živnostenského rejstříku v inkriminované době mimo jiné i živnostenské oprávnění pro provozování živnosti volné, ohlašovací „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“, žalobce má platné živnostenské oprávnění se stejným předmětem podnikání „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“ od 31. 1. 2013. Společnost PURO-KLIMA měla dle odsuzujícího rozsudku dodat do sanitních vozů defibrilátory. I když z odsuzujícího rozsudku není patrné, zda by se jednalo o dodání včetně výroby defibrilátorů, shledaly správní orgány, že obě uvedené činnosti (dodání i výroba) patří do obsahové náplně živnosti volné, jak je stanovena v nařízení vlády č. 278/2008 Sb., o obsahových náplních jednotlivých živností. Konkrétně jde o obory č. 48. Velkoobchod a maloobchod, popřípadě obor č. 39 Výroba zdravotnických prostředků.
4. V prvostupňovém rozhodnutí je dále obsažen test proporcionality: správní orgán 1. stupně mimo jiné odůvodňuje splnění kritéria zákonnosti, uvádí, že ve věci nelze uplatnit kritérium nejmírnějšího prostředku, neboť živnostenský zákon obligatorně stanovuje zrušení živnostenského oprávnění při ztrátě bezúhonnosti podnikatelem, k ochraně třetích osob nepostačí ustanovení zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, neboť příslušná ustanovení nevylučují ze zadávání veřejných zakázek případné subdodavatele, což mohou být podnikající fyzické osoby. Správní orgán 1. stupně rovněž mimo jiné porovnává právo podnikatele na podnikání s právem třetích osob na ochranu, upřednostňuje ochranu třetích osob, což odůvodňuje zejména promyšleností a dlouhodobostí žalobcovy trestné činnosti. Zmiňuje, že zrušení živnosti volné automaticky neznamená omezení práva na podnikání pro všechny živnosti. V napadeném rozhodnutí je konstatováno, že žalovaný se ztotožňuje se závěry správního orgánu 1. stupně ohledně testu proporcionality.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

5. Napadené rozhodnutí na str. 3 až 6 reprodukuje odvolací námitky, které jsou svým obsahem podobné jako námitky žalobní, a na str. 6 až 17 tyto námitky vypořádává.

Obsah žaloby

6. Žalobce v prvním žalobním bodu namítl, že neztratil bezúhonnost, neboť trestná činnost, již se dle odsuzujícího rozsudku dopustil, nesouvisela a ani nemohla souviset s podnikatelskou činností.
7. Připomněl, že za bezúhonnou se pro účely živnostenského zákona nepovažuje osoba, která byla pravomocně odsouzena pro trestný čin spáchaný úmyslně, jestliže byl tento trestný čin spáchán v souvislosti s podnikáním, anebo s předmětem podnikání, o který žádá nebo který ohlašuje, pokud se na ni nehledí, jako by nebyla odsouzena.
8. Žalobce byl odsouzen za zločin podplacení podle § 332 odst. 1 alinea 1, odst. 2 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“). Z výrokové, tedy závazné části odsuzujícího rozsudku však nevyplývá žádná souvislost s podnikatelskou činností obchodní společnosti PURO-KLIMA. Ani z odůvodnění odsuzujícího rozsudku takovou souvislost nelze dovodit, když ve vztahu ke společnosti PURO-KLIMA je pouze uvedeno, že určitou zainteresovanost žalobce v celé věci a možnou motivaci pro poskytnutí úplatku lze vysledovat ze skutečnosti, že společnost PURO-KLIMA měla se Středočeským krajem smlouvu na dodávky defibrilátorů, které se dodávaly mimo jiné i do v rozsudku zmíněného typu vozidel. I sám správní orgán 1. stupně připustil neprokázání souvislosti, když v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že i kdyby žalobce nesledoval zájem společnosti PURO-KLIMA, jeho činnost by tedy nesouvisela s podnikáním této společnosti, pak lze spatřovat souvislost s podnikáním společnosti FD Servis Praha, s.r.o.
9. Žalobce namítl, že svou podnikatelskou činnost ostatně zahájil až na počátku roku 2013, tedy cca jeden rok po spáchání zločinu podplacení, za který byl pravomocně odsouzen; trestný čin tak nemohl být spáchán ani v souvislosti s jeho vlastní podnikatelskou činností, neboť byl spáchán dříve, než žalobci živnostenské oprávnění vzniklo.
10. Žalobce odmítl odkaz žalovaného na usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 27 Cdo 3547/2017, na jehož základě žalovaný dovozuje, že jelikož PURO-KLIMA vykonávala podnikatelskou činnost, musel být trestný čin spáchaný žalobcem taktéž v souvislosti s podnikáním. Žalobce zdůraznil, že společnost PURO-KLIMA, ve které žalobce mimo jiné jednal jako místopředseda představenstva, se neúčastnila veřejné zakázky na nákup sanitních vozidel a ani nebyla prokázána jakákoliv jiná souvislost trestného činu spáchaného žalobcem s touto společností (s výjimkou spekulací). Společnost PURO-KLIMA je již definičně podnikatelem, a tedy jakákoliv její činnost souvisí s podnikáním. To však neznamená, že kdokoliv, kdo je členem orgánu či v jiném spojení s akciovou společností, automaticky koná v souvislosti s jejím podnikáním, jelikož poté by jakékoliv jednání takové osoby muselo být bez dalšího v souvislosti s podnikáním. Je proto nutné každý případ posuzovat podle konkrétních okolností. V případě žalobce nebylo prokázáno, že by jeho trestný čin souvisel s podnikáním. Na tomto nemůže nic změnit ani skutečnost, že byl členem statutárního orgánu společnosti PURO-KLIMA.
11. Žalobce dále namítl, že trestný čin byl spáchán v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu, nikoliv v souvislosti s podnikáním. Zločin podplacení obsahuje v prvním odstavci dvě aliney, kdy první, za kterou byl žalobce odsouzen, uvádí souvislost s obstaráváním věcí

obecného zájmu (např. veřejná zakázka), zatímco alinea druhá, za kterou žalobce odsouzen nebyl, uvádí souvislost s podnikáním svým nebo jiného. Tato skutečnost je i výslovně uvedena v samotném slovním popisu skutkové podstaty trestného činu podplacení v odsuzujícím rozsudku. Pokud samotná skutková podstata trestného činu rozlišuje mezi jednáním v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu a jednáním v souvislosti s podnikáním, přičemž žalobce byl odsouzen pouze za první z nich (tedy nikoliv za souvislost s podnikáním), je zřejmé, že mu souvislost s podnikáním, resp. předmětem podnikání, nemůže být dávana k tíži v řízení o zrušení jeho živnostenského (podnikatelského) oprávnění v důsledku nedostatku jeho bezúhonnosti, neboť žalobce se nedopustil trestného činu v souvislosti s podnikáním, anebo s předmětem podnikání. Opačný přístup by v rozporu se zákonem rozšiřoval rozhodnutí soudu uvedené v odsuzujícím rozsudku.

12. V druhém žalobním bodu žalobce namítl, že žalovaný nepřiměřeně omezil žalobcovo právo na podnikání.
13. Žalovaný je povinen zohlednit, zda zásah do práva na podnikání není v rozporu s principem proporcionality, resp. zda neúměrně nezasahuje do základního práva podnikat a není tak v rozporu s ústavou. Žalobce má přitom za to, že přístup žalovaného lze považovat za příliš extenzivní, neboť souvislost mezi trestnou činností a podnikáním je příliš široká, a proto potenciální zrušení živnostenského oprávnění žalobce by znamenalo neopodstatněný zásah do práva žalobce na podnikání dle čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. V prostředí tržní ekonomiky lze o každém lidském jednání říct, že má více či méně souvislost s podnikáním, a právě z tohoto důvodu je potřeba se zabývat přiměřeností omezení žalobcova práva na podnikání. Současně ochrana třetích osob je zajištěna prostřednictvím nezpůsobilosti žalobce účastnit se veřejné zakázky v pozici dodavatele dle zákona o zadávání veřejných zakázek, například v případě žalobce po dobu pěti let od pravomocného odsouzení, a není třeba celou věc řešit zrušením jeho živnostenského oprávnění. Ačkoliv žalobce rozumí formálnímu výkladu správních orgánů, že volná živnost je pouze jedna a nelze ji dělit, a tedy s ohledem na § 58 odst. 1 písm. a) živnostenského zákona lze zrušit jen živnost, nikoliv konkrétní obor, má žalobce za to, že je na problematiku zrušení živnostenského oprávnění v důsledku nedostatku bezúhonnosti nutno pohlížet z pohledu nepřiměřenosti takového formálního výkladu v situaci, kdy živnost volná zahrnuje obory, které dramaticky zasahují téměř do všech oblastí podnikatelské činnosti a jsou, podle názoru žalobce, diametrálně rozdílné (např. od pěstítkového pálení, přes stavbu a výrobu plavidel, až po překladatelskou a tlumočnickou činnost). Dle právě uvedeného výkladu lze zrušit i konkrétní obor a nikoliv jen celou volnou živnost, neboť opačným výkladem by bylo zasaženo do základního práva žalobce podnikat a zrušení celé živnosti volné (všech jejích oborů, které jsou velmi rozdílné) by bylo v rozporu s ústavou.
14. Skutečnost, že obor živnosti volné je pojímán jako do jisté míry samostatné živnostenské oprávnění, dle žalobce vyplývá i z recentní judikatury Nejvyššího soudu, který v usnesení ze dne 12. 5. 2021 sp. zn. 27 Cdo 3549/2020, judikoval, že u společností, které mají ve svém zakladatelském dokumentu uvedený pouze název živnosti volné „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“ nelze zjistit, jaký je předmět podnikání (určit jeho konkrétní obsah), přičemž takové určení předmětu podnikání je z důvodu neurčitosti neplatné, neboť z něj není zjevné, co je předmětem podnikání dané společnosti, a odpovídajícího výsledku se nelze dobrat ani výkladem. S ohledem na skutečnost, že stanovení předmětu podnikání je jednou z obligatorních obsahových náležitostí zakladatelského dokumentu, pak v případě, že by v zakladatelském dokumentu byla uvedena

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

pouze živnost volná bez uvedení jednotlivých oborů, by byl neplatný i celý zakladatelský dokument. Žalobce v této souvislosti navrhl soudu, aby zvažil podání návrhu na zrušení části živnostenského zákona Ústavnímu soudu, jelikož v případě zrušení živnosti volné z důvodu úmyslného trestného činu (nenaplnění podmínky bezúhonnosti), dochází k omezení základního práva na podnikání podle čl. 26 odst. 1 Listiny v rozporu s odst. 2 tohoto článku (ve smyslu nálezu Ústavního soudu Pl. ÚS 35/08), a to z důvodu diametrálně odlišných oborů činnosti živnosti volné (žalobce si nedokáže představit, jak by mohla osoba spáchat trestný čin současně např. v souvislosti s pěstitelským pálením, stavbou a výrobou plavidel a překladatelské a tlumočnické činnosti a i kdyby takový spáchala, není důvod, aby nemohla podnikat např. v oboru chovu zvířat). Tedy z důvodu spáchání trestného činu (nenaplnění podmínky bezúhonnosti) ve vztahu k živnosti volné nebude moci osoba vykonávat právo na podnikání ani v diametrálně odlišných oblastech (oborech).

15. Žalobce namítl nepřezkoumatelnost prvostupňového i napadeného rozhodnutí, neboť se vůbec nezabývaly otázkou, které obory živnosti volné souvisí s trestným jednáním žalobce (za předpokladu, že vůbec mělo trestní jednání souvislost s podnikáním). Na podporu své argumentace odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 9 As 229/2014-36. Předmětem veřejné zakázky, v rámci které byl spáchán trestný čin žalobcem, bylo dodání sanitních vozidel, kdy trestní soudy spekulovaly, že společnost PURO-KLIMA měla možnou motivaci pro poskytnutí úplatku. Trestné jednání žalobce však zcela jednoznačně nemělo jakoukoliv souvislost s oborem živnosti volné Poradenská a konzultační činnost, zpracování odborných studií a posudků. Určitou souvislost s trestním jednáním si žalobce dokáže představit u oborů živnosti volné spočívajících ve Zprostředkování obchodu a služeb a Velkoobchod a maloobchod (předprodej zboží od výrobce za účelem splnění zakázky).
16. Žalobce shrnul, že správní orgány měly s ohledem na princip proporcionality posuzovat jednotlivé obory živnosti volné samostatně. A měly minimálně dovodit, že obor živnosti volné Poradenská a konzultační činnost, zpracování odborných studií a posudků nemá v konkrétní věci žádnou souvislost s trestním jednáním žalobce. Minimálně v tomto rozsahu nemělo dojít ke zrušení živnostenského oprávnění.

Vyjádření žalovaného k podané žalobě

17. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl. Žalovaný setrval na stanovisku, že žalobcův zločin je takové povahy, která je v rozporu s řádným výkonem práva podnikat. Při posuzování práva podnikat odsouzené fyzické osoby bylo třeba upřednostnit ochranu spotřebitelů i férového podnikatelského prostředí. Žalovaný rozvedl, že řádně a v souladu se zákonem provedl i test proporcionality, když posuzoval, zda zrušení živnostenských oprávnění je přiměřeným a opodstatněným zásahem do práva na podnikání. Vycházel z premisy, že smyslem a účelem podmínky bezúhonnosti, omezující základní právo na podnikání, je ochrana základních práv a svobod třetích osob, jež by mohla být podnikáním provozovaným v rozporu s právem a dobrými mravy dotčena. K posouzení přiměřenosti omezení zvažoval jak vhodnost a potřebnost, tak i přiměřenost. K vhodnosti uvedl, že institut zrušení živnostenských oprávnění je v tomto případě způsobilý dosáhnout ochrany práv a svobod třetích osob. K potřebnosti uvedl, že neměl na výběr jinou možnost než zrušit živnostenská oprávnění, jiné nástroje právní řád nedává. Dle žalovaného v posuzovaném případě vyžadují práva třetích osob a celé společnosti silnou ochranu před podnikatelskou činností žalobce.

18. K námitce žalobce, že postup žalovaného byl v rozporu s ústavou, když byla nepřiměřeně zrušena „celá“ živnost volná i přesto, že tato živnost zahrnuje jednotlivé obory, žalovaný uvedl, že se jedná o zcela irelevantní argumentaci odporující smyslu i účelu živnostenského zákona. Ust. § 58 odst. 1 písm. a) živnostenského zákona neumožňuje zrušit jednotlivé obory činností náležejících do této živnosti. Svůj postup žalovaný obhajoval i rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 11. 2020 č.j. 57 A 56/2020-46, kde soud v obdobném případě potvrdil, že živnostenský zákon upravuje pouze jedinou volnou živnost, správní orgány nemohly tedy postupovat jinak, než že zrušily jediné živnostenské oprávnění, které v tam posuzovaném případě žalobkyně měla.
19. K žalobní námitce, že se žalobce nedopustil trestného činu v souvislosti s podnikáním, anebo s předmětem podnikání, neboť trestný čin byl spáchán v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu (např. veřejná zakázka), ale nebyl odsouzen za jednání související s podnikáním, žalovaný podrobně objasnil, že korupční jednání je třeba ve veřejné i v soukromé sféře postihovat primárně ustanoveními o úplatkářství podle § 331 a § 332 trestního zákoníku, jejichž smyslem je poskytovat trestněprávní ochranu veřejnému zájmu na řádném, nestranném, zákonném a nezištném obstarávání věcí obecného zájmu a na řádném a poctivém podnikání, včetně rovnosti v obchodních vztazích s tím souvisejících. Trestného činu podplacení se může dopustit i podnikající fyzická osoba. Žalobce se dle odsuzujícího rozsudku uvedeného trestného činu jednoznačně dopustil v souvislosti s veřejnými zakázkami, kde vystupoval jako místopředseda představenstva společnosti PURO-KLIMA, jednající v zájmu a v rámci činnosti této společnosti.
20. K žalobní námitce, že žalobce má platné živnostenské oprávnění se stejným předmětem podnikání „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“, až od 31. 1. 2013, žalovaný odkázal na usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 27 Cdo 3547/2017 ze dne 12. 9. 2018, z nějž lze dovodit správnost postupu žalovaného i pro případ, že dotčená osoba začne provozovat vlastní podnikatelskou činnost až po spáchání trestné činnosti v souvislosti s podnikáním jiné osoby.

Jednání před Městským soudem v Praze

21. Při jednání konaném před Městským soudem v Praze dne 15. 1. 2025 účastníci řízení setrvali na svých stanoviscích, odkázali na svá písemná podání, shrnuli hlavní argumenty. Žalobce prostřednictvím svého zástupce upřesnil svůj návrh, aby městský soud navrhl Ústavnímu soudu zrušení části živnostenského zákona: má být navrženo zrušení ust. § 25 odst. 2 a ust. § 28 odst. 1 živnostenského zákona.
22. Při jednání soud provedl důkaz navržený žalobcem v žalobě, a to výpis z jeho živnostenského rejstříku ze dne 21. 5. 2024. Dalšími důkazy soud řízení nedoplňoval. Pro úplnost soud uvádí, že žalobce v žalobě navrhl i provedení jiných listinných důkazů, nicméně soud ověřil, že předmětné listiny navržené žalobcem k důkazům jsou součástí správního spisu, tudíž nejsou předmětem dokazování při jednání před soudem.

Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

23. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002

Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.

24. Žaloba není důvodná.
25. Městský soud v Praze vyšel především z následující právní úpravy.
26. Podle ust. § 6 odst. 1 písm. b) živnostenského zákona všeobecnými podmínkami provozování živnosti fyzickými osobami, pokud tento zákon nestanoví jinak, je bezúhonnost.
27. Podle ust. § 6 odst. 2 živnostenského zákona se za bezúhonnou pro účely tohoto zákona nepovažuje osoba, která byla pravomocně odsouzena pro trestný čin spáchaný úmyslně, jestliže byl tento trestný čin spáchán v souvislosti s podnikáním, anebo s předmětem podnikání, o který žádá nebo který ohlašuje, pokud se na ni nehledí, jako by nebyla odsouzena.
28. Podle ust. § 58 odst. 1 písm. a) živnostenského zákona živnostenský úřad zruší živnostenské oprávnění, jestliže podnikatel již nesplňuje podmínky podle § 6 odst. 1 písm. a) nebo b).
29. Podle ust. § 332 odst. 1 trestního zákoníku kdo sám nebo prostřednictvím jiného poskytne, nabídne nebo slíbí úplatek jinému nebo pro jiného v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu, nebo kdo sám nebo prostřednictvím jiného poskytne, nabídne nebo slíbí úplatek jinému nebo pro jiného v souvislosti s podnikáním svým nebo jiného, bude potrestán odnětím svobody až na dvě léta nebo peněžitým trestem.
30. Podle čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod má každý právo na svobodnou volbu povolání a přípravu k němu, jakož i právo podnikat a provozovat jinou hospodářskou činnost. Podle čl. 26 odst. 2 Listiny zákon může stanovit podmínky a omezení pro výkon určitých povolání nebo činností.
31. Podle ust. § 25 odst. 2 živnostenského zákona živnost volná a obory činností, které náleží do živnosti volné, jsou uvedeny v příloze č. 4 k tomuto zákonu.
32. Podle ust. § 28 odst. 1 živnostenského zákona rozsah živnostenského oprávnění (dále jen „rozsah oprávnění“) se posuzuje podle předmětu podnikání uvedeného ve výpisu s přihlédnutím k ustanovením této části. Živnostenské oprávnění k výkonu živnosti volné opravňuje k výkonu činností uvedených v příloze č. 4 k tomuto zákonu; to neplatí pro obory činností živnosti volné podle přílohy č. 6 k tomuto zákonu, které lze vykonávat pouze, pokud byly ohlášeny.
33. Městský soud v Praze se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.
34. Rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné mj. tehdy, pokud z něj není zřejmé, jakými úvahami se správní orgán řídil (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č.j. 6 Ads 87/2006-36, č. 1389/2007 Sb. NSS; všechna rozhodnutí správních soudů dostupná online na www.nssoud.cz). Správní orgán se nemusí podrobně vypořádat s každou námitkou účastníka řízení, ale z odůvodnění rozhodnutí musí být zřejmé, jaký má náhled na podstatné aspekty věci a proč považuje námitky účastníků za liché (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2015, čj. 6 As 152/2014-78, bod 23 a judikatura tam citovaná).

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

35. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalobce spatřuje v tom, že se správní orgány vůbec nezabývaly námitkou, že lze zrušit i konkrétní obor a nikoliv jen celou volnou živnost, a této souvislosti otázkou, které obory živnosti volné souvisí s trestným jednáním žalobce (za předpokladu, že vůbec mělo trestní jednání souvislost s podnikáním).
36. Městský soud k této žalobní námitce, a zároveň i společně k ostatním žalobním námitkám, uvádí, že úkolem správního orgánu není vyvrátit každý jednotlivý argument, který byl odvolatelem vymezen na podporu jeho odvolacích námitek, pokud odůvodnění napadeného rozhodnutí reaguje na obsah a smysl uplatněné argumentace a představí takovou argumentaci, která z hlediska pravidel logického usuzování obhájí správnost výroku a odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí. Ostatně i dle judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu nelze povinnost orgánů veřejné moci řádně odůvodnit svá rozhodnutí interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou dílčí námitku. Absence odpovědi na ten či onen argument v odůvodnění tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se žalovaný vypořádal se všemi základními námitkami vznesenými žalobcem v odvolacím řízení (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009 č.j. 9 Afs 70/2008-13 či usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011 sp. zn. II. ÚS 2774/09). Podle názoru Městského soudu v Praze napadené rozhodnutí tyto požadavky splňuje, neboť řádně odůvodňuje, že živnostenský zákon neumožňuje rušení jednotlivých oborů činností, ale jasně stanoví povinnost zrušit živnostenské oprávnění jako takové (viz str. 12 napadeného rozhodnutí). Za této situace bylo zcela nadbytečné a bezvýznamné, aby napadené rozhodnutí výslovně řešilo otázku, které jednotlivé obory souvisí s trestněprávním jednáním žalobce. Ač tedy žalovaný neposuzoval jednotlivé obory živnosti volné, vyslovil a odůvodnil právní názor, z něž vyplývá, že takový postup je zcela bezpředmětný. Žalovaný tedy dostal náležitostem vymezeným výše uvedenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Námitka nepřezkoumatelnosti není důvodná.
37. Soud se dále věnoval námitkám, kterými žalobce zpochybnil zákonnost napadeného rozhodnutí.
38. Předtím, než soud přistoupí k jejich vypořádání, zdůrazňuje, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Klíčové námitky, které žalobce vznáší proti napadenému rozhodnutí, se ve velké míře shodují s námitkami vyjádřenými jak v průběhu řízení před správním orgánem 1. stupně, tak v odvolacím řízení, a správní orgány se s nimi již vypořádaly. Žalobce v podané žalobě u většiny námitek nepolemizuje se závěry žalovaného, pouze opakuje již vznesené námitky a setrvává na již vyřčené argumentaci. Správní soud ovšem přezkoumává především rozhodnutí a postup žalovaného správního orgánu, žalobce je proto povinen uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí správního orgánu, nikoli opakovat námitky vznesené ve správním řízení (srov. např. rozsudky ze dne 15. 2. 2017, č.j. 1 Azs 249/2016–38, nebo ze dne 29. 1. 2015, č.j. 8 Afs 25/2012–351).
39. Městský soud je přitom toho názoru, že žalobci se v napadeném rozhodnutí dostalo dostatečné a srozumitelné odpovědi na jeho námitky. Vzhledem k tomu, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené a pouze tak žalobci poskytnout „jinou“ či „lepší“ odpověď na jeho námitky, soud odkazuje na odůvodnění

napadeného rozhodnutí, které považuje za řádné a věcně správné. Platí, že pokud žalobce v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (podrobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, čj. 6 As 54/2013-128). Městský soud se proto k jednotlivým žalobním bodům vyjádří pouze souhrnně a ve stručnosti.

40. Stěžejní žalobní námitky lze shrnout tak, že žalobce nespatřuje jednoznačnou souvislost odsuzujícího rozsudku s podnikatelskou činností společnosti PURO-KLIMA, kde byl žalobce v rozhodné době místopředsedou představenstva; nespatřuje souvislost ani s vlastní podnikatelskou činností, neboť tu zahájil až rok po spáchání zločinu podplacení; souvislost s podnikáním nemá za danou už proto, že trestní soud jednání žalobce nepodřadil pod speciální skutkovou podstatu podplacení v souvislosti s podnikáním.
41. Dále dle žalobce žalovaný nepřiměřeně zasáhl do žalobcova práva na podnikání, souvislost mezi trestnou činností a podnikáním dovedl příliš široce, nezohlednil zajištění ochrany třetích osob prostřednictvím nezpůsobivosti žalobce účastnit se veřejné zakázky dle zákona o zadávání veřejných zakázek, nepřistoupil k odlišení jednotlivých oborů živnosti a případně k zrušení pouze konkrétního oboru, ač by to z důvodu přílišné obecnosti a neurčitosti názvu živnosti volné „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“ bylo na místě a šlo by o ústavní řešení.
42. Městský soud v Praze k prvnímu okruhu žalobních námitek uvádí následující.
43. Podkladem pro zrušení živnostenského oprávnění v tomto případě musí být jednak pravomocné odsouzení za trestný čin spáchaný úmyslně (formální podmínka) a jednak souvislost spáchání tohoto trestného činu s podnikáním (materiální podmínka). Je třeba upozornit, že žalobce nerozporoval pravomocné odsouzení pro trestný čin spáchaný úmyslně a ani netvrdil, že by se na něj mělo hledět, jako by nebyl odsouzen. Předmětem sporu mezi účastníky proto je pouze posouzení naplnění materiální podmínky, resp. zda spáchaný trestný čin (ve formě zločinu) souvisel s podnikáním, nebo nikoliv.
44. Je proto nutno posoudit, zda spáchaný úmyslný trestný čin podplacení podle ust. § 332 odst. 1 trestního zákoníku souvisí s podnikáním žalobce. Tuto úvahu je nutno učinit právě s ohledem na smysl a účel podmínky bezúhonnosti omezující základní právo podnikat. Městský soud v Praze vycházel z judikatury správních soudů, především z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2015, č.j. 9 As 229/2014-36, ve kterém soud navázal na nález Ústavního soudu ze dne 7. 4. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 35/08, který se věnoval podmínce bezúhonnosti dle tehdy účinného znění živnostenského zákona. Nejvyšší správní soud v odkazovaném rozsudku uvedl, že *„hlediskem posuzování musí vždy být to, zda povaha trestné činnosti osoby způsobuje obavu z dotčení základních práv a svobod třetích osob při výkonu konkrétní a probrané činnosti a zda by zásah do práva na podnikání nebyl v rozporu s principem proporcionality. Otázkou, jestli má trestná činnost takovou souvislost s podnikáním (nebo předmětem podnikání), že způsobuje ztrátu bezúhonnosti ve smyslu živnostenského zákona, je třeba zodpovědět v kontextu konkrétní věci a živnostenského oprávnění. Nejvyšší správní soud tím nezpochybňuje názor stěžovatele, vyjádřený v kasační stížnosti, že existují určité trestné činy, které budou pro svou obecnou povahu souviset s jakoukoliv podnikatelskou činností. Tato souvislost by však musela být ve všech takových případech odůvodněna vztahem ke každé jednotlivé podnikatelské činnosti. Výklad podmínky bezúhonnosti, dle kterého trestný čin spáchaný v souvislosti s některou z podnikatelských činností osoby je automaticky důvodem pro*

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

zrušení všech jejích živnostenských oprávnění, neúměrně zasahuje do základního práva podnikat a je tak v rozporu s Ústavou.

45. *Stěžovatel měl zkoumat, zda má trestná činnost žalobkyně souvislost s konkrétním živnostenským podnikáním. Pouze tímto postupem by bylo zjištěno, jestli je ztráta bezúhonnosti a navazující zrušení živnostenského oprávnění vhodným prostředkem k ochraně základních práv a svobod třetích osob. Pokud by totiž spáchané trestné činy s touto konkrétní podnikatelskou činností žalobkyně nesouvisely, ztráta uvedeného živnostenského oprávnění a nemožnost vykonávání činnosti by se ústavně chráněných práv a svobod třetích osob vůbec nedotýkala. V návaznosti na to by zrušení živnostenského oprávnění žalobkyně představovalo nejen nepřiměřený, ale zcela neopodstatněný zásah do jejího práva na podnikání dle čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, který by současně byl v rozporu s čl. 4 odst. 4 Listiny.*“
46. Ustanovením § 332 odst. 1 alinea 1 trestního zákoníku je trestněprávně reagováno na případy, kdy pachatel svým jednáním realizuje záměr dosáhnout pro sebe nebo jiného nějakého zvýhodnění v souvislosti s obstaráváním věci obecného zájmu. Žalobce se právě takového jednání dopustil, když jakožto místopředseda představenstva obchodní společnosti slíbil a částečně i předal úplatek v souvislosti s tam specifikovanou veřejnou zakázkou. Dle názoru městského soudu zde bezprostřední vztah mezi trestnou činností žalobce a jeho podnikáním existuje, už proto, že jednání, kterým žalobce naplnil skutkovou podstatu trestného činu podle § 332 odst. 1 trestního zákoníku, tj. podplacení, úzce souvisí s každým podnikáním jako takovým, neboť pro svou obecnou povahu souvisí s jakoukoliv podnikatelskou činností. Zároveň proto, že předmětná obchodní společnost měla v rozhodné době obsahově shodné živnostenské oprávnění („Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“) jako žalobce. Soud tedy shodně s žalovaným shledává dostatečnou spojitost s trestnou činností žalobce. Je zcela zřejmé, že podnikatel, na kterého má být pohlíženo jako na bezúhonného, by se neměl dopouštět jednání, které spočívá v podplacení (v daném případě tedy slíbení a poskytnutí úplatku v souvislosti s veřejnou zakázkou).
47. Soud má tedy za to, že trestný čin „podplacení“ patří do skupiny trestných činů, které budou ve většině případů v zásadě souviset s podnikáním obecně. Nicméně i v takovém případě musí být souvislosti odůvodněna, a je třeba konstatovat, že žalovaný se touto souvislostí dostatečně zabýval i v rovině konkrétní, když v případě žalobce řádně zdůvodnil souvislost jeho trestné činnosti jak s podnikáním, tak s předmětem podnikání.
48. Žalobní námitka, dle níž souvislost s podnikáním nelze spolehlivě dovodit z odůvodnění, natož z výroku odsuzujícího rozsudku, je zcela nedůvodná. Z odsuzujícího rozsudku, jehož odůvodnění městský soud shodně s žalovaným považuje za logické a přesvědčivé, je zjevné, že právě z důvodu svého vztahu ke společnosti byl žalobce uznán vinným ze spáchání trestného činu, což žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně odůvodnil.
49. Skutečnost, že žalobce byl odsouzen za zločin podplacení podle § 332 odst. 1 alinea 1 trestního zákoníku, tj. „v souvislosti s obstaráváním věci obecného zájmu“, a nikoli za zločin podplacení podle § 332 odst. 1 alinea 2 trestního zákoníku, tj. „v souvislosti s podnikáním svým nebo jiného“, nezpochybňuje správný závěr žalovaného, že se žalobce předmětné trestné činnosti dopustil v souvislosti s podnikáním. Trestní zákoník v ust. § 332 odst. 1 obsahuje dvě aliney, kdy v prvním případě je objektivní stránkou souvislost s obstaráváním věci obecného zájmu, v druhém případě souvislost s podnikáním svým nebo jiné osoby. Druhá alinea byla do trestního zákoníku doplněna za účelem potírání korupce v soukromém

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

sektoru, má tedy jiný objekt trestné činnosti – chrání se zde rovnost podnikatelského prostředí. Z uvedeného vyplývá, že není vyloučeno, aby byl pachatel odsouzen za trestný čin podplacení v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu, přičemž zároveň se pachatel předmětné trestné činnosti dopustil v souvislosti s podnikáním, jako tomu bylo v případě žalobce v posuzované věci. Samotná skutečnost, že v popisu skutku či skutkové podstatě není explicitně zmíněno podnikání, tedy neznamená, že pachatel takového trestného činu nemůže ztratit bezúhonnost dle živnostenského zákona.

50. Soud dále podotýká, že podmínka bezúhonnosti upravená v živnostenském zákoně nevyžaduje, aby se žalobce dopustil úmyslného trestného činu v souvislosti se svým vlastním podnikáním, tedy jako fyzická osoba podnikající podle živnostenského zákona. Zmíněná podmínka bezúhonnosti je naplněna i tehdy, jestliže se žalobce dopustil úmyslného trestného činnosti v souvislosti s podnikáním odlišné osoby, k níž ho vázalo právní pouto – zde místopředsednictví v představenstvu společnosti (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12. 9. 2018, sp. zn. 27 Cdo 3547/2017, nebo rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 11. 2016, č.j. 30 A 92/2015-36).
51. Závěrem soud doplňuje, že z dikce zákona nevyplývá ani to, že by trestná činnost, za kterou je podnikatel odsouzený a pro kterou by mohlo být podnikateli zrušeno živnostenské oprávnění, musela být spáchána pouze v době, kdy již svou živnost provozoval. Časové hledisko pro posouzení této otázky zde není rozhodující. Podmínku bezúhonnosti stanovenou v § 6 odst. 1 písm. b) živnostenského zákona musí živnostník, má-li mít živnostenské oprávnění, splňovat jako všeobecnou podmínku provozování živnosti fyzickými osobami bez ohledu na to, zda fakticky v době spáchání trestného činu podniká. Účelem § 6 živnostenského zákona je záruka toho, aby podnikatelé splňovali podmínku bezúhonnosti pro účel živnostenského zákona v době výkonu živnostenského oprávnění. Žádoucí je tak bezúhonnost v době podnikání, která je však vydáním odsuzujícího rozsudku v případě žalobce vyloučena, přestože se pravomocné odsouzení vztahuje na čin spáchaný dříve.
52. S ohledem na shora uvedené soud uzavírá, že žalobce se dopustil trestného činu v souvislosti s podnikáním, a to s podnikáním společnosti PURO-KLIMA, a v tomto ohledu správní orgány posoudily věc správně.
53. K druhému okruhu žalobních námitek Městský soud v Praze odkazuje na podrobné a pečlivé provedení testu proporcionality správními orgány, s nímž se ztotožňuje.
54. Soud porušení principu proporcionality neshledal, má za to, že z napadeného rozhodnutí, které z hlediska soudního přezkumu tvoří s prvostupňovým rozhodnutím jeden celek, je zřejmé, proč mají správní orgány za to, že v daném případě zvolené řešení z mezí zákona a z mezí tzv. „přiměřenosti“ nevybočuje. V posuzovaném případě bylo pro soud zásadní, že trestný čin spočívající v podplacení v souvislosti s veřejnou zakázkou má ve většině případů obecnou souvislost s podnikáním. Spáchaný trestný čin má dle soudu potenciál vzbudit důvodné obavy ze strany třetích osob o budoucích podnikatelských aktivitách konkrétního pachatele, na což ostatně poukázaly i správní orgány. Soud tak má za to, že v posuzovaném případě byl respektován smysl a účel existence podmínky bezúhonnosti jako předpokladu pro možnost vykonávat živnostenské oprávnění. Správní orgány se rovněž dostatečně a srozumitelně vyjádřily ke konkrétní souvislosti s podnikáním žalobce v této věci, čímž naplnily požadavky judikatury správních soudů a Ústavního soudu – městský soud tedy uzavírá, že zásah do práva na podnikání žalobce byl dostatečně odůvodněn.

55. Žalobce jako podnikatel ztratil jednu ze všeobecných podmínek provozování živnosti, jak jsou stanoveny v § 6 odst. 1 živnostenského zákona, přičemž ztráta bezúhonnosti je překážkou provozování živnosti fyzickými osobami plynoucí ze zákona s cílem vyloučit z podnikatelské činnosti osoby, které neskytají dostatečné záruky, že budou podnikatelskou činnost vykonávat v souladu s právními předpisy. Žalobce se trestného činu dopustil v souvislosti s podnikáním, když tento čin spáchal jako místopředseda představenstva, tj. člen statutárního orgánu společnosti, jehož jednání je dle obchodního zákoníku jednáním podnikatele.
56. K tomu je vhodné připomenout závěr uvedený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2019, č.j. 7 As 146/2018-18, že *„ztráta bezúhonnosti patří mezi obligatorní důvody pro zrušení živnostenského oprávnění. Pokud tedy dojde k naplnění tohoto důvodu, živnostenský úřad je povinen živnostenské oprávnění zrušit. Podmínku bezúhonnosti je přitom nutno chápat jako určitý ochranný prostředek, kterým se stát brání proti živnostenskému podnikání těch osob, u nichž se lze důvodně obávat, že touto svojí činností budou poškozovat zájmy jedinců i společnosti.“*
57. Posuzované ustanovení tedy není pouze sankční; mnohem více jde spíše o akt celospolečensky preventivní povahy, jímž se společnost brání proti dalšímu pokračování nežádoucích podnikatelských aktivit, což žalovaný v napadeném rozhodnutí správně zohlednil.
58. Žalovaný také správně posoudil, že žalobce při trestné činnosti využil své znalosti podnikatelského prostředí, a prostředí veřejných zakázek. Trestná činnost spočívala ve snaze získat zakázku pro podnikatelský subjekt, jednalo se tedy o činnost, která je součástí podnikání. Z těchto důvodů žalovaný považoval za vhodné zrušit žalobci volnou živnost, neboť neviděl jinou možnost, jak docílit ochrany práv zadavatelů veřejných zakázek, jakožto i práv dalších osob (konkurentů).
59. Rovněž žalovaný (respektive správní orgán 1. stupně, s jehož závěry se žalovaný v napadeném rozhodnutí ztotožnil) řádně odůvodnil, z jakého důvodu nepovažuje za dostačující omezující ustanovení § 74 odst. 1 písm. a) zákona o zadávání veřejných zakázek, když vysvětlil, že odkazované ustanovení je nástrojem omezujícím činnost dodavatele, nikoli subdodavatele, přičemž žalobce ve své trestné činnosti sledoval zájmy subdodavatele.
60. Žalovaný taktéž řádně a věcně správně zdůvodnil, proč nepřistoupil k odlišení jednotlivých oborů živnosti a případně k zrušení pouze konkrétního oboru. Živnostenský zákon upravuje pouze jedinou volnou živnost v § 19 písm. c) a § 25 živnostenského zákona. Správní orgány nemohly tedy postupovat jinak, než že zrušily žalobci podle 58 odst. 1 písm. a) živnostenského zákona toto živnostenské oprávnění, které měl.
61. Městský soud nepochybně závěry žalobcem odkazovaného usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 5. 2021 sp. zn. 27 Cdo 3549/2020, v němž soud dovozuje neurčitost názvu živnosti volné „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“. Je však třeba zdůraznit, že v tam posuzovaném případě se jednalo o situaci, kdy společnost měla v zakladatelském dokumentu uvedený pouze název živnosti volné, bez uvedení konkrétních oborů, takže nebylo možné zjistit ani výkladem dovodit, jaký byl její předmět podnikání (určit jeho konkrétní obsah). V tom se případ odlišuje o žalobcovy situace: žalobce měl do zániku živnostenského oprávnění (ke dni 28. 3. 2024) evidován předmět podnikání *Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona*; obory činnosti

Zprostředkování obchodu a služeb, Velkoobchod a maloobchod, Poradenská a konzultační činnost, zpracování odborných studií a posudků.

62. S ohledem na vše uvedené městský soud uzavírá, že žalovaný nemohl postupovat jinak, než zrušit živnostenské oprávnění pro živnost „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“ jako takovou, ač mají jednotlivé obory žalobcovy činnosti odlišnou povahu.
63. Městský soud dále uvádí, že nevyslyšel žalobcův podnět ke zvážení předložení návrhu na zrušení ust. § 25 odst. 2 a ust. § 28 odst. 1 živnostenského zákona Ústavnímu soudu pro rozpor se základním právem na podnikání podle čl. 26 Listiny základních práv a svobod, jak žalobce navrhl v souvislosti s posledně posuzovanou žalobní námitkou.
64. Ust. § 64 odst. 3 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, zakládá oprávnění obecných soudů podat Ústavnímu soudu návrh na zrušení zákona či jeho jednotlivých ustanovení, a to v souvislosti s jejich rozhodovací činností. Dle čl. 95 odst. 2 Ústavy tak soud učiní tehdy, pokud dospěje k závěru, že zákon, který má být ve věci použit, je v rozporu s ústavním pořádkem. Městský soud neshledal důvody pro předložení návrhu na zrušení předmětných ustanovení Ústavnímu soudu, neboť neshledává jejich rozpor s ústavním pořádkem. Napadená ustanovení se obecně týkají živnosti volné a rozsahu živnostenského oprávnění pro provozování živnosti volné, a jak vyplývá z důvodové zprávy k živnostenskému zákonu, jejich účelem, tj. zavedením jedné volné živnosti, je zjednodušit přístup k podnikání s ohledem na skutečnost, že pro volné živnosti se nepožaduje dokládání odborné ani jiné způsobilosti. Zákon tedy kromě splnění všeobecných podmínek provozování živnosti nepožaduje splnění dalších zvláštních podmínek. Zrušení volné živnosti (jako celku) při ztrátě jedné ze všeobecných podmínek, jako je právě bezúhonnost, je pak skutečností, v níž se princip zjednodušení přístupu k podnikání promítá. Dle názoru městského soudu je tento princip, včetně jeho praktických důsledků, v souladu s ústavně zakotveným právem na podnikání, jak je zakotveno v čl. 26 odst. 2 a čl. 41 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.
65. Městský soud v Praze pro úplnost uvádí, že neshledal důvody ani pro předložení návrhu na zrušení ust. § 58 odst. 1 písm. a) živnostenského zákona Ústavnímu soudu, neboť ani zde neshledává jeho rozpor s ústavním pořádkem. Předmětné ustanovení ukládá živnostenskému úřadu povinnost zrušit živnostenské oprávnění, jestliže podnikatel přestal splňovat podmínku bezúhonnosti. Dle názoru soudu předmětné ustanovení směřuje k preventivní ochraně společnosti před nežádoucími aktivitami podnikatelů, a tento cíl je, při zachování zásady proporcionality, vhodně naplněn zrušením živnostenského oprávnění jako takového (ač může zahrnovat vícero oborů činnosti s odlišnou povahou). Jde tedy rovněž o cíl souladný s čl. 26 odst. 2 a čl. 41 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

66. Městský soud v Praze tak uzavírá, že žalobce se svými námitkami neuspěl. Městský soud v Praze proto žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
67. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 15. ledna 2025

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu